

Adda Ravnkilde:

To Fortællinger.

Det er selvfølgelig atter med en Følelse af dyb og pinlig Beklagelse, at man tager en Bog af Adda Ravnkilde i Hænde. Hvilket Tab har vi ikke Alle lidt, Mænd og Kvinder, men særlig vi Kvinder. Havde hendes Fvner naaet til Modenhed, havde hun været selvskreven til at gaa i Spidsen, hendes Røst var blevet hørt, den havde havt den Myndighed, som maatte anerkendes. Hvor længe kan det ikke vare, førend der paany findes en saadan Begavelse iblandt os.

Disse to Fortællinger, skrevne i Forf.s 18de og 19de Aar, er selvfølgelig naive, umodne, man kan næsten sige uliterære. Der er ikke megen Kunst i dem, kun paa faa Steder bryder det skønne, slaaende Udtryk frem, sjælden faar man et kraftigt levende Indtryk af Personerne, aldrig et udvortes tydeligt Syn af dem. Meget, meget mere sysler disse to ungdommelige Fortællinger med Tanker end med Mennesker. Det er jo Begynderfejl. Men mange Begyndere møde med tamme, udvandede, hengemte Tanker. Adda Ravnkildes var friske, oprørske, dristige Tanker, tænkte ny af en Aand med uforfærdet Intelligens og et voldsomt, overvældende Følelsesliv. Hun har lidt uendeligt og hun har forstaaet sin Lidelse. Det læses ud af hver Linie i »Tantaluskvaler«. Kvaler, i Sandhed. Og alt, hvad der er i den af Lidelse, det er ægte. Samtalerne ere uvirkelige, Greven digtet, Familien, den unge Pige bor hos, almindelig gjort, ikke et særligt Træk, der gør dem til Billeder for os; Konflikten mellem Konveniensen og det individuelle Krav ikke synderlig godt stillet op eller heldig løst; men Lidelsen, Lidelsen! den er ægte. Den borer sig ind i os, som om vi havde levet den selv. Adda Ravnkilde burde have levet — for at skrive os Lidelsens Epos, for at lære de mange, der er ved at bukke under, at man kan lide og dog leve.

»En Pyrrhussejr« er ringere literært set. Der er stilistisk Synd i forbrugte Udtryk som »Sneens jomfruelige Renhed«, »Træernes nøgne Arme«. »Vinterens stivnende Haand«. Rigtignok ogsaa saa gode Ting som Skildringen af Præsten og saa mærkværdig modne Ting som Bemærkningen om Frilufts-